

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Tractatus De// Beneficiis// Amplissimus,// Et Doctissimus

Garcia, Nicolaus

Coloniae Allobrogvm, 1618

Cap. 1. De fructibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98538](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98538)

SECUNDA PARS, DE UTILITATIBVS PRO VENIENTIBVS EX BENEFICIO.

CAP. I.

De fructibus.

SVMMARIA.

UTILITAS beneficii in perceptione fructuum consistit. n. 1.

An beneficiatus sit dominus fructuum, an non, & an possit de eis libere disponere, etiam in morte, numer. 2. qui agant de hoc num. 3. & 4.

Placet sententia, quod post diuisionem bonorum Ecclesiasticorum, & institutionem beneficiorum, beneficiatus non religiosus acquirat dominium fructuum, & vane consumens non tenetur ad restitutionem, numero 5. 6. & 7.

De iure communi beneficiatus, etiam simplex non potest testari de fructibus beneficii, seu de acquisitis ex eis, n. 8. nec etiam de acquisitis ex eis, parce viuendo, n. 9. licet in vita possit de illis libere disponere, sicut de patrimonialibus, n. 10.

Ex consuetudine potest beneficiatus testari de acquisitis ex beneficiis, quae consuetudo est in Hispania, quoad clericos Episcopis inferiores, & est approbata per Romanam, n. 11. & 12.

An stante consuetudine possint beneficiati licite testari, etiam ad usus prophanos, eaque relinquere consanguineis, etiam diuitibus, n. 13. ponuntur sententia negatiue, n. 14. & 15.

Approbatum sententia affirmatiua, num. 16. 17. & 18. referuntur auctores eam tenentes, num. 19. & procedit etiam, si nihil relinquatur in usus pios, numero 20. & 21.

An beneficiatus possit locare fructus, etiam ad longum tempus, seu sibi bene visum, numero vigesimo secundo, cum sequentibus resoluitur, quod de iure antiquo posset locare fructus, seu commoditates beneficii pro toto tempore vitae suae, quamuis pradia, seu possessiones non posset locare ad longum tempus, quia esset alienatio.

Quid stante extraneitate, ambitiose de rebus Ecclesiae, omnium rerum, & bonorum Ecclesiasticorum locationem prohibet, ultra triennium, an habeat locum in locationibus fructuum beneficii, seu Ecclesiae, an vero solum in locatione rerum, & pradiorum, n. 28. cum 5. sequentibus, resoluitur habere locum, etiam in locatione fructuum, n. 34. & 2. sequentibus.

Fructus personis Ecclesiasticae non possunt vendi, aut locari, ultra tres annos, n. 37. quod tamen non procedit in venditione commoditatum, & fructuum personis facta per eum, scilicet Italum ad cuius utilitatem fuit reseruata in capite alterius, n. 38.

Ex Eugenia possunt legentes, seu studentes in ciuitate Salmantina locare fructus beneficiorum, etiam ultra triennium, n. 39.

Dista extraneitas praesumitur usu recepta, & neganti usum incumbit onus probandi, numero 40. Lex enim, seu constitutio praesumitur usu recepta, m. 41. & 45. contra aliquos relatos, num. 44. nec Rota seruat decis. 36. & Mohed. 289. licet alias eam secuta fuerit, n. 42. & 43.

De usu & obseruantia d. extraneitatis. remissum numero 46.

In Episcopatu Abulen. quid seruetur, n. 47.

An locatio facta ultra triennium sit in totum nulla, an vero sustineat pro triennio, & eadem difficultas est de emphiteosif, m. 48. cum 12. segg. referuntur doctorum sententiae, & earum fundamenta, & resoluitur esse in totum nullam, nisi sint plures locationes distinctae, n. 61. & 9. segg.

Ampliatur d. extraneitatis, ut etiam mandatum ad locandum res Ecclesiae, seu beneficii non possit concedi alicui, ultra triennium, n. 71. sed ista sententia reprobatur, n. 72. & 73.

Dista extraneitas annullans praedictos contractus, ultra triennium factos procedit, Ecclesia, seu beneficiatus volente eos esse nullos, n. 74. & 75.

Etiam stante d. extraneitate potest claudicare contractus in fauorem Ecclesiae, & in casibus à iure permixtis licet alienare res Ecclesiae inconsulto Rom. Pontifice, n. 76. & 77. nisi sint res Ecclesiae Cathedralis, propter iuramentum, quod faciunt Episcopi, n. 78. & 79.

Etiam si non possent alienari, seu locari, ultra triennium res Ecclesiae, nisi consulto Rom. Pontifice, non propterea tollebat claudicatio in fauorem Ecclesiae, n. 80. maxime in locatione, ultra triennium, ubi non restaret iam nisi tres anni, n. 81. & 82.

An locatio rerum, seu fructuum beneficii facta ultra triennium, cum iuramento, eo firmetur in praedictum ipsius beneficiati, num. 83. cum 3. segg. & resoluitur negative.

Licet d. extraneitas sit in multis locis recepta, quo ad dispositionem principalem & nullitatem actus, in quo ad penas extrinsecas, maxime priuationis beneficiorum, non videtur recepta, n. 87.

Probi-

Prohibitio talis locationis, & eius nullitas est inducta in fauorem Ecclesiarum, & earum ministrorum, & ideo beneficiatus poterit conuenire, & agere contra eam, numero 88.

Fructus beneficiorum obuientes tempore vacationis debent futuris successoribus reservari, nisi in uilitatem Ecclesiarum expendantur, n. 89.

Quod dicit Zerola, hodie fructus beneficiorum, a die vacationis ad cameram pertinere, procedit, quo ad beneficia reservata in paribus Italiae, & in regno Neapolitano, num. 90.

In Hispania fructus Episcopatus sede vacante, usque ad promissionem noui Episcopi ad cameram spectant, numero 91.

An in noua promissione, seu gratia impetrata per intrusum sit facienda mentio de fructibus per eum perceptis remissis, num. 92.

An Episcopus possit statueri, quod fructus beneficiorum vacantium primi anni applicentur fabricae alicuius Ecclesiae, num. 93.

Quomodo diuidantur fructus inter beneficiatum, defunctum, aut excedentem, & successorem in beneficio, num. 94. Prima sententia attendendam esse perceptionem fructuum, sicut in usufructuario, num. 95. Secunda, quae placet quod diuidantur pro rata, n. 96. quam sequuntur reliqui, num. 97. & est receptior secundum Fl. Paris. & in Hispania obseruatur, num. 98. & in Episcopatu Abulensi, & Castaragusta, ex constitutione synodali, num. 99. & 100.

Constitutio 9. Iulij 3. quod beneficiorum fructus inexacti ad successores in beneficiis spectant, ex qua in affectibus inexactis debuit occasione fructuum perceptorum a conductore, sic resoluit Rota, non est in usu in his regnis, nec etiam in Provincia Mediolanensi, num. 101. 102. 103. & 104.

Fructus, seu redditus pensionis mortuo pensionario quomodo, & quatenus debeantur illius heredibus, seu diuidantur pro illo anno, num. 105. cum seqq. usque ad n. 124. ponuntur varia sententia, & resoluitur deberi pro rata temporis.

A quo tempore resignans beneficium desinat lucrari fructus, num. 125. cum seqq. usque ad num. 158. resoluitur, quod admissa resignatione per Superiorem, statim resignans amittit fructus, & a die praestiti consensu, sed data, quod procedit etiam in resignatione conditionali, & in fauorem etiam in forma dignum, num. 156. 157. & 158.

Resignatio beneficii in fauorem scholario, cum clericus factus fuerit, sortitur effectum, si resignans ante characteris susceptionem moriatur, licet secus in translatione pensionis, n. 132. & 163.

An resignans faciat suos fructus perceptos, ante scientiam admissionis resignationis, num. 133. cum sequentibus. resoluitur contra aliquos negatue, maxime in permutatione.

Resignans dicitur possidere, & potest insistere possessioni, donec beneficium resignatario in forma dignum acquiratur, n. 139. nam sine resignatione conditionali, seu in fauorem eius possessionis remanent in pendenti, numero 140.

Sententia Zavallos distinguens in hac questio. de fructibus inter resignationem in forma gratiosa, & in forma dignum, num. 141.

In resignatione conditionali in fauorem potest resignans incumbere possessioni, & omnia pertinentia ratione beneficii exercere, donec resignatarius capiat possessionem, secundum Flam. Paris. num. 142. sed id est falsum, sicut enim, ut reneatur a possessione desistere, titulu sus-

se resignatario questum, aut constare, de idoneitate resignatarii, numero 143. usque ad 149. & numero 155.

Decis. Putei, & Achillis citat. n. 139. loquuntur ad effectum spolijs num. 150.

Explicatio legis meminisse, ff. de officio proconsul. a n. 151. usque ad 154.

In resignatione facta in fauorem scholario, cum clericus factus fuerit, resignans, qui interim potuit fructus percipere, debet purificata conditione eos restituere resignatario, licet secus sit in translatione pensionis, n. 158. usque ad 162.

Explicatur reg. legis ubi autem de in diem adiectio, & l. necessario. §. quod si pendente. ff. de periculo, & como. do rei vendit. a. quod in venditione conditionalis fructus medij temporis venditoris sunt, n. 164. cum seq.

In Canonicatibus, & Præbendis, quorum fructus residuos, & diuini interessendo lucrifaciunt, tamdiu resignans lucrabitur, quamdiu licite insistit possessioni, & residet, num. 169.

Inter utilitates, quæ ex beneficio † proueniunt. 1. In perceptione fructuum consistit, est enim ipsum beneficium ius percipiendi fructus, ut apparet ex definitione, de qua supra prima pars. cap. secundo. Sed in praesenti statim se offerebat dubium, tan beneficiatus sit dominus fructuum beneficii, an uero tantum dispensator, seu usufructus, & an teneatur ad restitutionem male & uane consumptorum, & an possit de eis libere disponere non solum in vita, sed etiam in morte.

In quo tamen non † oportet nos immorari, nam de hoc celebres tractatus ediderunt M. Nauarr. & D. Franc. Sarmiento, Episcopus Gienensis. de redditibus Ecclesiasticis, in quibus post alios contrarias tenent sententias, & contra Sarmientum, Nauarr. fecit Apologiam in ea inferendo librum, de redditibus, contra quam Sarmientus fecit defensiones sui libri, deinde Nauarr. fecit propugnaculum apologiae, ex quo, & apologia deum fecit vnum librum, tandem Sarmiento lib. 6. selectarum, cap. 1. fecit vnum capitulum de his, quæ in defensionibus, quæ dixit. Fecit etiam tractatum de Eccles. redditibus, Marcus Anton. Marfilus Columna.

Isti ergo authores erunt videndi de hac materia, † quam ad saturitatem agunt, & D. Couar. in c. cum in officio, de testamen. Auenda. responso 19. Molin. de Hispanor. primog. lib. 2. cap. 10. & num. 29. Matienço, & Azeuado, in l. fin. tit. 8. lib. 5. recopilatio. D. Ioann. Guierrez pract. questio. lib. 2. q. 114. Quintannaduennas Ecclesiasticon. libro 1. cap. 3. num. 4. & lib. 2. num. 8. & a n. 68. Barbosa in l. diuortio. ff. soluto. matrim. 2. p. a n. 59. Corral. de benef. 1. part. c. 3. a n. 10. & Pet. Gregor. lib. 42. sintagm. c. 7. & de benef. c. 9. a n. 5. & ex Theologis D. Thom. 2. 2. q. 185. art. 7. & ibi Caiet. idem D. Thom. quod lib. 9. art. 12. Dom. Soto. de iust. & iure, lib. 10. q. 4. art. 2. 3. & 4. Adrianus de restitutione, quest. incipien. pro clariori intelligentia dictorum. Martin. Ledefin. 2. 4. q. 18. art. 5. dub. ultimo, Cordoua libro 1. quest. 9. 18. Bannes, 2. 2. quest. 32. art. 6. dubio ultimo, & ibi Arragon, & Valen. 3. tom. disput. 10. quest. 3. pun. 7. Molina de iust. 1. tom. tractat. 2. disputat. 142. usque ad 148. Tamen Lud. Lopez, instruct. conscient. 1. tom. a cap. 190. ad 143. & 2. tom. cap. 106. Zechus de republica Ecclesia. titulus de beneficiis. num. 7. 10. & 12. & alij relati per Cenedum, Collectanea sexta ad Decretales.

Solum dico breuiter mihi placere † sententiam

eorum, qui dicunt, quod post diuisionem bonorum Ecclesiasticorum, & institutionem beneficiorum, vnusquisque beneficium, qui religiosus non sit, acquirit dominium fructuum, & reddituum sui beneficii, eosque facit suos, pro quo facit *cap. vnum de clericis non residentibus* in 6. & Decretum Concilij Trident. *sess. 23. de reform. cap. 1. vers. si quis autem*, ibi, cum pro rata temporis absentia fructus suos non facere, & *sess. 24. de reform. c. 12. vers. praterea obtrinentibus*, ibi, quos ratione etiam prabende ac residentia fecit suos, & *vers. promissi autem*, ibi, fructus non faciunt suos, & decretum Concilij Lateranen. vltimi, *sess. 9. can. 9.* quod habetur in *constit. 138. Pij Quinti*, *supr. adducta*, 1. *part. n. 5.* ibi, beneficiorum suorum fructus pro rata omissionis officij, & temporis suos non faciunt, & praterea beneficium vane, ac male consumunt fructus beneficii non teneri ad restitutionem, quamuis peccet, & quidem mortaliter, non contra iustitiam, sed contra charitatem, seu misericordiam, si in notabili quantitate id faceret, & excessus esset magnus. Quam sententiam tenent post D. Tho. & alios, Sarmien. Marf. Columna, ex c. 25. Couar. Molin. Io. Gutier. Caiet. Sotus, Adrian. M. Ledef. Corduba, Bannes, Arragon, Valeria, Pat. Molin. Lud. Lop. & alij *supr.*

7 Quæ sententia est iam sine dubio & magis communiter recepta, maxime inter Theologos Hispanos, & præxi, ac consuetudini Ecclesiæ conformis. Secundo dico de iure communi beneficium, etiam simplicem, non posse testari de fructibus beneficii, seu de acquisitis & ex eis, sed post mortem illius ad Ecclesiam pertinere, hoc est ad successorem in beneficio, vel capitulum, si ex capitulari mensa fructus percipiebat, vt Canonici, *cap. Episcopi, cap. sint manifeste*, 12. q. 1. *cap. 1. 12. quæst. 4. cap. 1. cum sequentibus* 12. *quæst. 5. cap. 1. cum seqq. de peculio clericorum, cap. 1. cap. cum in officio, cap. ad hoc, cap. quia nos, cap. relatum*, 2. de *testamentis*. Ita Couarru. *supr.* Nauarrus *quæstio. 3. monito. 4. nu. 2. & de spoliis, §. 6. nu. 5.* Sarmiento. 2. *p. cap. 4.* Barbosa, *nu. 59.* P. Molina *disput. 147.* Zechus, *num. 10.* & alij *supr.* Idque intelligo & procedere etiam, quoad bona acquisita ex fructibus beneficii, etiam parce viuendo, & suæ sustentationi subtrahendo, nam adhuc verum est acquisita esse ratione Ecclesiæ, & sibi imputet si parce vixit, quamuis contra teneat Nauarr. *q. 1. monito 26. & 43. n. 1. & de spoliis, §. 1. n. 3. & §. 8. n. 7.* Pat. Molina, & Zechus *vbi proxime*, & Victorellus in *annotat. ad Toletum in summ. li. 5. c. 4. vers. bonaque*. Opinio tamen Nauarr. videtur vera, quoad hoc, vt possit de illis libere in vita disponere, sicut de aliis patrimonialibus, quamuis contradicat Sarmiento. 3. *p. cap. 5.* & id est quod dicunt D. Tho. Mayor, Adrianus, & Soto per Nauarr. citati, imo D. Thom. *ibi*, nempe *d. q. 85. art. 7. ad 2.* potius videtur esse in contrarium in hoc.

8 Tertio dico, ex consuetudine posse beneficium & testari de acquisitis ex beneficiis, quæ consuetudo est in Hispania, quo ad clericos Episcopis inferiores, nempe, quod possint de illis testari, & eis ab intestato succedi, vt in *d. l. fin. tit. 2. lib. 5. recopilatio*. & tradunt D. d. Hispani citati. Et hæc consuetudo est approbata per Rotam, in vna Palentina fructuum Archipresbyteratus de Portillo, 26. Februarij 1580. coram illustrissimo Lancelloto, vt in *decision. sequenti. Conclusum* quod heredes quondam Francisci, de Medina, habent actionem, & ius ad huiusmodi fructus, nam de eius voluntate domini non dubitabant, quin voluerint dictis heredibus illos relinquere, ex quo verba testamenti sunt nedum vniuersalia, sed etiam geminata, &

cum disponat etiam de bonis, in quibus habet actionem, censetur comprehendere huiusmodi fructus, pro quibus ob-
tinuit rem indicatam, & liquidationem, iuxta ea, quæ tradit Paulus *conf. 33. n. 16.* cum *seq. vol. 4. nec refertur* *conf. l. 75. in fin. vol. 4.* quia ipse loquitur in eo, quod habebat bona propria, & bona Ecclesiastica manifeste distincta à dictis bonis propriis, & propterea testado de bonis suis, censetur in dubio testatus de bonis propriis non Ecclesiasticis, de quibus prohibetur testari, at, cum de istis fructibus potuisset d. Francis. testari, vt mox dicitur, verba sui testamenti comprehendunt omne genus bonorum, vt *supra dictum est*, & hoc eodem modo responderetur ad *conf. arg. 144. n. 5.* quia loquitur de bonis, quæ erant diuersæ rationis, & esse, & de quibus non poterat equaliter disponere, quo vero ad potestatem, an scilicet de illis D. Fran. potuerit disponere, iure dictum, quod licet de iure communi fructus beneficiorum spectent ad successorem in beneficio, sed propterea possit beneficiatus de illis testari, iuxta c. præsentem, de offic. ordi. in 6. c. cum in officiis, in fi. de *testam.* & est communis opinio, de qua per *l. d. conf. 75. col. 3.* tam in Regno Hispaniarum adeest consuetudo, quod beneficiati inferiores ab Episcopo possint testari de fructibus acquisitis ex eorum beneficiis, & eis potest etiam ab intestato succedi, prout de hac consuetudine attestatur Couarru. d. c. cum in officiis, nu. 9. & R. P. D. Sarmiento, suo tractat. de redditibus Ecclesiæ, part. 2. c. 6. voluerunt tamen domini, quod ista probatio consuetudinis coadiuuetur per testes, de publica voce, & fama, & sufficeret etiam si reperiretur probata in processibus productis in aliis causis Rotabilibus.

9 Difficultas est, & an stante d. consuetudine possint beneficiati licite testari, etiam ad vsus profanos, ea-
que relinquere consanguineis, etiam diuitibus, an vero debeant testari ad vsus pios tantum, alias peccent mortaliter. Et non possit licite testari & ad vsus
14 prophanos, alias peccare mortaliter, si in notabili quantitate id faciant, quamuis testamentum valeat, & ex eo acquiratur dominium, maxime in foro exteriori, tenent Cosmas in *pragm. Sanctione, tit. de anna*, s. item quod si Ecclesiæ, verb. acquisitos, in *fin. A. uendann. sup. n. 8. vers. 2.* Molin. d. lib. 2. de *Hispan. primog. c. 10. a n. 56.* Aceuedo, & Barbosa *num. 61. & 62.* Corduba, Pat. Molin. & Zechus *supra* & Emanuel Rodrig. in *summ. 2. tom. c. 70. n. 7.*

15 Sed & Nauar. 1. *q. monito 34. & 3. q. mon. 2. numer. 2.* & Gregorius Lopez, in *l. 53. tit. 6. pa. 1.* volunt consuetudinem testandi, ad vsus non pios nullo modo valere.

16 Contrarium tamen verius existimo, nempe stante d. consuetudine posse beneficium licite testari, etiam ad vsus profanos, & relinquere d. bona consanguineis diuitibus, eamque consuetudinem in conscientia excusare, nam dict. consuetudo non est contra ius diuinum, aut naturale, sed contra ius humanum, quo inducta est prædicta prohibitio testandi; nec est irrationabilis, maxime cum ex ea non fiat præiudicium Ecclesiæ, sed successori, seu Canonicis ad quos pertineret vix d. c. relatum, & c. præsentem, de officio ordi. in 6. seu potius camera, ad quam pertinent iam spolia, vbi vigent, maxime etiam cum sit immemorialis, & ab Ecclesia scita, & tolerata, & id possit priuilegio Papæ concedi, & facit extrauagans suscepti de electione.

17 Et accedit, quod secundum dictam & consuetudinem non solum potest clericus relinquere dicta bona consanguineis, etiam diuitibus, sed etiam tenetur
18 & si sunt heredes necessarii, vel filij, vel descendentes legitimi, aut parentes.

Et hanc opinionem tenent Couarr. in d. cap. cum in
 19 officio, n. 9. Probus t. ad Monachum, in c. fin. de officio
 Ord. in 6. Duennas reg. 366. circa fin. Dida. Perez in
 l. 1. tit. 1. lib. 3. ordin. vers. est aliud. Roias de successio. ab
 intestato c. 34. a. num. 39. Simancas de Catholicis instit.
 tit. 9. n. 90. Sarm. 4. p. c. 1. num. 8. & in defensorio. 1. part.
 moni. 53. & 3. p. moni. 2. Marf. Columna c. 36. Olanus in
 concordia. 5. & differentia iuris communis, & Regy. litera
 C. num. 15. & seq. & in epilogolegum paruarum num. 8.
 Matienço in d. l. fin. gloss. vlt. Penna in directorio Inqui-
 sitorum. 3. part. commen. ibi. Espino de testamen. gl. rub.
 14. Zauillos in suis communibus, contra communes. 9.
 388. & Ioannes Gutierrez d. 9. 114. qui tamen numer.
 17. eam intelligit, vbi clericus aliquid relinquit in
 20 sua vltima t. dispositione, in vsus pios, secus, si vni-
 uersaliter omnia bona sua in vsus profanos relin-
 queret, quod etiam tenet Flores, in add. ad decis. Ga-
 21 me. 315. Sed quamuis t. consulendum sit, ut aliquid in
 vsus pios relinqueretur, non credo ad id obligari, stan-
 te dicta consuetudine magis, quam de bonis patri-
 monialibus.

Secundo principaliter dubitatur, an beneficiatus
 22 t. possit, ita disponere de fructibus, ut possit eos lo-
 care, etiam ad longum tempus, seu tempus sibi bene-
 vifum?

Et quidem Abbas in cap. fin. ne praelati vices t. suas,
 23 num. 4. notat, ex gloss. 2. ibi, quod Reclor Ecclesie potest
 24 locare fructus, pro toto t. tempore vite sue, quæ tamen
 glossa reuera id non dicit, ut recte animaduertit A-
 nania, ibi num. 7. subdens, quod illud fieri non possit,
 esse text. & gloss. in vers. eius, in Clement. 1. de rebus
 Ecclesie non alienan. & sequitur Gregor. in l. 9. tit. 17.
 25 part. 1. gloss. 1. Sed illa Clem. loquitur in religiosis, t. &
 non comprehendit sæculares clericos, ut per gloss.
 ibi verb. religiosus.

Vnde de iure antiquo t. vera videbatur d. senten-
 tia Abb. quod Reclor Ecclesie, seu beneficiatus pos-
 set locare fructus seu commoditates sui beneficii
 pro toto tempore vite sue, Syluest. in sum. vers. symo-
 26 nia. 9. 14. & Tolet. l. 5. c. 91. quamuis prædia, seu pos-
 sessiones, non posset locare t. ad longum tempus, seu
 27 ultra nouem annos, quia esset alienatio, Lupus allega-
 tione 30. in fin. & ibi Mandos. & allegatione 80. addi-
 tio. 1. Couarr. lib. 2. variarum, cap. 16. num. 1. Redoan.
 de rebus Ecclesie non alienan. rub. 1. cap. 14. & rubr. 33.
 & vlt. quæst. 6. Valascus de iure emphyt. q. 29. Molin.
 de Hispanorum primogeniis, lib. 1. c. 21. a. n. 15. & Ioan.
 Garcia de expensis, & melioratio. c. 14. a. n. 1. & est re-
 ceptissima sententia, ut per Ioseph. González varia-
 28 rum q. c. 29. licet ipse contra teneat. Difficultas est, t.
 quod hodie dicendum sit, stante extrauagante ambi-
 tiosa Pauli 2. de rebus Ecclesie non alien. quæ omnium
 rerum, & bonorum Ecclesiasticorum locationem, vl-
 tra triennium prohibet.

In qua quidam tenent d. extrauagantem habere lo-
 29 cum, t. in locationibus bonorum, & rerum, non vero
 in locationibus fructuum, & reddituum, ita quidem,
 ut ipsas res, seu prædia prohibeat locari, ultra trien-
 nium, non vero fructus, & redditus Ecclesiasticos, ad
 aliquod beneficium, seu Ecclesias pertinentes, ita
 Couarr. lib. 2. var. c. 16. num. 6. vers. visum est, Redoan.
 d. q. 6. §. vlt. n. 4. pag. 350. Carro. de locatio. p. 3. tit. de re-
 bus Ecclesie, Locan. n. 51. Zerola in praxi Episcopali, 1.
 p. verb. alienatio. §. 3. 10. concl. Grassi in decis. 9. aureis
 casuum conscient. lib. 4. c. 24. n. 20.

Et Auendann. de exequen. mandatis. 1. p. c. 4. t. n. 42.
 ait d. extrauag. loqui de bonis Ecclesiarum, non ta-
 men de bonis ad clericos pertinentibus, & beneficia

non esse bona Ecclesiastica. Et Molin. dict. lib. 1. t. de
 Hispanorum prim. g. c. 21. num. 27. tenet posse benefi-
 ciatum locare, ultra triennium, non tamen ad lon-
 gum tempus res beneficii, & etiam ad vitam fructus,
 seu commoditates beneficii, sed non m. minit de
 dict. extrauag. & sequitur P. Molina 2. tom. de contra-
 30 tibus. disp. 466. qui postea agit de d. extrauag. non
 tamen tangit hanc difficultatem de locatione fru-
 ctuum.

Verius tamen est, quod d. extrauagans, non t. so-
 lum habeat locum in locationibus rerum, & bono-
 rum, seu prædiorum beneficii, seu Ecclesie, sed etiam
 in locationibus fructuum, & reddituum, quod pro-
 batur ex illis verbis, omnium rerum, & bonorum Ec-
 31 clesiasticorum, nam & fructus, & redditus beneficii,
 seu Ecclesie sunt res, & bona Ecclesiastica, cum ab
 Ecclesia proueniant, suntque eius ministris assigna-
 ta, propter diuinum ministerium, quicquid Auen-
 dannus supra de beneficiis male, & perperam dicat
 non esse bona Ecclesiastica, & comprobatur, ex illa
 exceptione, ac de fructibus, & bonis, quæ seruando ser-
 uari non possunt pro instantis temporis existentia, quæ
 firmat, & declarat regulam in contrarium, l. nam quod
 liquide, cum aliis. ff. de pen. legata, nempe, ut fructus,
 & bona, quæ seruari possunt, qualia sunt fructus
 percipiendi, & nascituri, non possint concedi, seu a-
 lienari, nisi per locationem ad triennium sup. per-
 missam.

Et hanc sententiam t. tenent Rebuff. in rep. c. extir-
 32 pande. 9. qui vero. de præbend. dist. 7. & vlt. notab. vers.
 circa 1. Boer. decis. 224. n. 2. Gama decis. Lusitana. 156.
 Mandos. de signatura gratie, tit. de indulto locandi red-
 ditus benef. vers. de iure autem nouissimo, Alex. Strati-
 cus in rep. d. extrauag. ambitiosa, nu. 6. & 61. in fin. Na-
 uar. in manu. c. 25. n. 137. & consil. 11. de rebus Ecclesie
 Ioannes Gutierrez cano. q. lib. 1. c. 8. a. n. 15. quem se-
 quitur Cenedo, in Collec. 76. ad decretales, n. 3. & Col-
 lect. 32. ad 6. n. 2. Morla. in Emporio iuris, 1. par. tit. 11. in
 præmissis, n. 30. Pichardus, in rub. instit. de locatione, nu.
 15. Cosmas Philarchus, de officio sacerdotis, 2. part. lib.
 4. c. 22. vers. ratione beneficiorum, Grassi sibi contra-
 rius, lib. 3. c. 4. n. 7. Armilla verb. locatio. n. 5. Eman. Ro-
 driguez in sum. 1. tom. c. 18. nu. 5. Vega in sum. 1. p. c. 36.
 cesu 40. & Cardin. Tolet. in sum. lib. 5. c. 91. & eā vi-
 dentur tenere, t. Solis de censibus, lib. 2. c. 3. n. 10. Cor-
 33 dou. in sum. q. 103. Ludou. Lopez, in struct. censet. 1. tom.
 c. 199. & in struct. negotiantium, lib. 2. c. 24. & clare d.
 1. tom. c. 253. in fin. & Quintanaduennas, d. lib. 2. nu. 69.
 vbi ait, quod multi ad fructus producant d. extrauag.
 licet n. 66. præceden. dicat placere nonnullis rerum
 Ecclesie, non fructuum locationem bene esse pro-
 hibitam.

Et Flores in additio. ad Gam. d. decis. 156. tait istam
 34 sententiam de rigore veram esse, licet in praxi dicat
 non seruari, sed magis praticari, ait Zauillos, q. 199.
 dicens, quamlibet opinionem esse probabilem, & ita
 passim seruari in praxi, ait Zerola sup.

Et ita in vna Comen. locationum t. 20. Martij 36
 1600. coram illustrissimo Pamphilio fuit resolutum,
 nempe, quod sicuti Ecclesie bona non possunt lo-
 cari, ultra triennium, ita nec fructus, & locationem
 pro longiori tempore factam, ut sub beneplacito
 Apostolicæ sedis ante illud obtentum potest Præ-
 35 latus, vel locator reuocare. Vnde sequitur t. fructus
 pensionis Ecclesiasticæ non posse vendi, aut locari,
 ultra tres annos, ex d. extrauag. ambitiosa, ut in ter-
 minis consuluit Nauarr. dict. consil. 11. de rebus Eccle-
 36 siæ, & ego consultus respondi, & facit quod dictum
 G. 3

est sup. p. r. c. 5. maxime n. 161.

38 Quod tamen non videtur procedere in venditione commoditatis, & fructuum pensionis facta per eum, scilicet Italum, ad cuius utilitatem fuit reservata in capite, & persona alterius, nempe Hispani ut in terminis *conf. Navarr. 62. de simonia*, nam sunt mere temporales respectu illius, & sic potest illos vendere etiam ultra triennium, tam illi in cuius capite fuit reservata, ut maneat liber ab obligatione ei solvendi, seu cedendi, quam alteri pro toto tempore, quo durabit pensio, & non extirpanerit, de quo *sup. d. c. num. 29.* Ex Eugenia tamen universitati Salatinæ concessa, & infra adducta sequenti, p. cap. 2. num. 60. inibi legentes, seu studentes in quacunque facultate licita, & honesta fructus, redditus, & proventus suorum beneficiorum quibusvis personis etiam laicis, ad tempora, de quibus eis videbitur arrendare, locare, vel ad firmam, seu annuam, pensionem concedere possunt. Et sic ultra triennium, etiam ad longum tempus. Unde confirmatur & prædicta nostra sententia, cessante privilegio, & d. extraneus præsumitur in dubio usu recepta, & neganti usum incumbit onus probandi. Benustendis *decis. 13. Redoa. d. r. ubi triginta tertio. & ultima q. 6. §. item ex præmissis, num. 15. & Ioan. Gutierrez dist. cap. 8. num. 9.*

39 mantinæ concessa, & infra adducta sequenti, p. cap. 2. num. 60. inibi legentes, seu studentes in quacunque facultate licita, & honesta fructus, redditus, & proventus suorum beneficiorum quibusvis personis etiam laicis, ad tempora, de quibus eis videbitur arrendare, locare, vel ad firmam, seu annuam, pensionem concedere possunt. Et sic ultra triennium, etiam ad longum tempus. Unde confirmatur & prædicta nostra sententia, cessante privilegio, & d. extraneus præsumitur in dubio usu recepta, & neganti usum incumbit onus probandi. Benustendis *decis. 13. Redoa. d. r. ubi triginta tertio. & ultima q. 6. §. item ex præmissis, num. 15. & Ioan. Gutierrez dist. cap. 8. num. 9.*

41 Lex enim, seu constitutio præsumitur usu recepta. Decius *conf. 649. Rebuffus in concordatis, tit. de collatio. §. præfatique Ordinarj, verb. post presentium, versic. & quando quis.* Rolandus de lucro dotis, q. 99. in fin. & *conf. 99. lib. 2. Ant. August. in Epitome decisionum, tit. de constitutio. n. 3. Flam. Paris. de resignatione beneficij. 4. p. 2. ad fin. Mohed. d. decis. 2. de probatio. num. 4. alias 90. Rota decis. 56. num. 4. & decis. 97. n. 2. & decis. 775. p. 1. divers. & decis. 301. n. 2. p. 2. & in vna Hiporigien. Canonatus 24. Maij 1584. coram D. Orano, de qua infra 11. part. c. 3. num. 271. & in vna Meliten. Abbatia 24. Ian. 1590. infra addi. 7. p. c. 14. n. 3. Emanuel Rodriguez q. reg. 1. tom. 9. 6. art. 11. maxime cum d. extraneus. hodie ius commune facere dicatur.*

42 Peregr. *decis. 25. libro 2. in manuscriptis*, & ita & in terminis fuit resolutum in causa Brixien. locationis 5. Decemb. 1594. coram D. Penna, & dictum prout etiam ind. Meliten. Rotam non servare decisionem 6. Mohedani, quæ in impressis est 1. de constituto. & 249. quæ est 8. de locato. dicentem probandum esse usum, d. extraneus, quam tamen sequuta est, alias Rota in vna Lauden. & bonorum 6. Jun. 1588. coram D. Gipfio, ut fuit dictum coram eod. D. Penna, in vna Com. die 5. Julij 1593. cum qua etiam male tenent Mand. de signatura gratia, tit. si in eundem vers. emanavit bulla, & in reg. 23. q. 1. num. 6. & quod d. decis. Mohed. 6. non servatur in Rota, ait Flam. Paris. supra. Et ita est tenendum, quamvis & Caputaquen. *decis. 203. p. 3* dicat contrarium non usum statuti probari eo ipso quod non probatur usus, & Paul. Granutius in *tract. Simoneta, de reservatio. q. 99. n. 14.* quod probare quis tenetur extraneam esse usu receptam, & Menoch. de *presumpt. lib. 2. præsumpt. 2.* quod lex promulgata non præsumitur usu recepta, quia est quid facti: cui rationi responderetur præsumi nihilominus usu receptam, ex quo ligat, & deo statutum nullum, seu invalidum non præsumitur usu receptum, quia non arctat, ut in d. decis. 775.

43 De usu vero, & observantia d. extraneus ambigose, & vide authores supra citatos maxime Io. Gutierrez. & Carrocium, d. n. 39. & Patrem Molin. d. disp. 466. & Navar. in *man. c. 2. m. 150. Salced. in præf. crim. Bern. Diaz cap. 71. & Grassi. d. lib. 4. cap. 24. num. 18. & 20.*

46 De usu vero, & observantia d. extraneus ambigose, & vide authores supra citatos maxime Io. Gutierrez. & Carrocium, d. n. 39. & Patrem Molin. d. disp. 466. & Navar. in *man. c. 2. m. 150. Salced. in præf.*

crim. Bern. Diaz cap. 71. & Grassi. d. lib. 4. cap. 24. num. 18. & 20.

In hoc Episcopatu Abulensi. quod ego assequor, & d. extraneus non servatur, quoad locationem bonorum, & prædiorum Ecclesiarum, seu beneficiorum, video enim ea maxime capituli, ac Ecclesie Cathedralis locari ultra triennium. Fructus autem, seu redditus præbendarum, & aliorum beneficiorum non vidi, nec intellexi locari, ultra triennium, sed ad triennium tantum, & ita, quoad hoc videtur observanda d. extraneus, maxime, quia in locatione prædiorum potest considerari ratio particularis convenientiæ, secundum tempora (quæ in præfenti non militat) propter commoditates locationum, & prædiorum, ne maneat in locata & vacua.

Sed est difficultas, stante d. extraneus, & an locatio facta, ultra triennium, sit in totum nulla, an vero sustineatur pro triennio? eadem difficultas est de emphyteosi concessa ultra tempus permissum, seu generationes cōsuetas. In qua sunt variae sententiæ, 1. est valere pro tempore permissio, quam tenet Bal. in *auth. si quas ruinas. C. de sacros. Ecclesiis, nu. 2. Paul. Castr. ab. auth. qui rem, n. 7. C. eodem. vbi Dec. n. 23.* dicit hanc communem, & ab ea non esse recedendum, Tiraq. de *retractu conventionali, in fin. n. 144. Iul. Cla. §. emphyteosis, q. 6. n. 2. & §. feudum. q. 13. in fin.* dicens veriorum, & magis communem, & Gama *decis. vlt. n. 49* 3. Molin. de *Hispan. primog. li. 1. c. 21. n. 28. Carroc. d. p. 3. tit. de rebus Ecclesie locandis, n. 44. 48. & 49. Ioan. Gutierrez cano. q. lib. 2. c. 13. Zualllos d. q. 199. n. 15. Marc. Ant. Genuen. in *praxi Archiepiscopali Curie Neapolitane c. 73. n. 10. & P. Molina sup. disp. 467. & alij per eos relati.**

Et hanc sententiam frequentiori calculo recepta, & dicit Couarr. lib. 2. *variæ. c. 16. n. 5.* & magis communem, & in praxi servandam, Flores in *addit. ad Gam. decis. 156.* licet secundum rigorem d. extraneus, & in puncto iuris verius credat in totum vitari.

Quæ fundantur 1. ex eo, quod in separabilibus vitale per inutile non vitiatur, reg. *utile, lib. 6. & l. 1. §. sed mihi. ff. de verb. oblig.* & in proposito tempus permissum separari potest à prohibito. Secundo ex c. *Sacimus. & l. pen. C. de don. vbi donatio excedens quingentos solidos, non vitiatur, nisi in excessu.* Tertio, ex *authent. de non alienandis, §. quod autem in fin.* Intelligitur tamen ista sententia, ut non procedat in locatione adiuta, vel ad longum tempus. Couarr. *ver. eadem ratione*, uterque Molin. & Gutier. n. 8. sup.

Aut vbi ex probabilibus coniecturis appareat locatorem, aut conductorem non minori tempore rem illam locaturum, vel conducturum: Tunc enim contractus est individuus, & inseparabilis, ac proinde nullus in totum, Couarr. *ver. sed permissa*, uterque Molin. Io. Gutier. & alij sup. Aut locatio pro omnibus annis vnico tantum pretio, seu pensione facta sit, nam tunc vnica pactio est, quæ commodam temporis diuisionem non patitur. Tiraq. de *retract. 54* Linagier, §. 23. n. 10. Couarr. *sup. ver. ex his*, & Io. Gut. dicens communem, n. 12. licet contra teneant, Iul. Clar. d. q. 6. & uterque Molina sup.

Secunda principalis sententia est, prædictam locationem, seu emphyteosim, in totum nullam esse, & omnino vitari, quam tenet Bart. in *d. auth. qui rem n. 7. & cons. 159. nu. 8. lib. 1. Capus, allegatio 80. vbi Mandos. vlt. apostilla. l. 1. in l. 1. §. si quis ita n. 23. ff. de verbor. obligat. & in d. auth. qui rem a nu. 21. & in l. 2. nu. 169. C. de iure emphy. Ripa in d. §. si quis ita. p. 32. Probus*

Probus ad Monachum, in vlt. n. 2. de penitentiis, & remissio. in 6. Afflict. decis. 107. Couarr. d. n. 5. Redoan. dict. quæst. 6. §. item ex permissis, à num. 21. Quintanaduennas d. lib. 2. à num. 61. & Grassii libro 4. cap. 24. num. 20.

Et tenuit Rota, in vna Romana deuolutionis do-
mus, t. 4. Febr. 1583. Coram D. Rubeis, & in vna
Placentina decimarum, 2. Iun. 1586. coram D. Buba-
lo, & in d. Brixien. locationis sup. allegata, num. 42. in
qua fuit resolutum locationem bonorum cuiusdam
præposituræ factam vltra triennium in totum viti-
ri. Et cum Rota teneat istam sententiam, t. potest dici
iam magis communis, cum, & Rota per se faciat
communem opinionem. Sarnen. in proemio regula-
rum cancell. g. 2. vers. 4. pro ista parte, & dictum est in
præfatione.

Quæ sententia probatur, t. nam forma à iure præ-
scripta esse videtur, ne rerum Ecclesiæ locationes
fiant vltra præscriptum tempus, forma vero est in-
diuidua. Decius conf. 532. n. 5. Mandos. dicens commu-
nem reg. 27. g. 24. num. 19. Matien. in l. tit. 4. lib. 5. gl.
4. num. 9. Boecius conf. 12. n. 30. Ioan. Gutierrez lib.
2. can. quæst. c. 15. num. 114. Solis de censib. 2. tom. lib. 1. i.
cap. 4. num. 6. Rota decis. 471. num. 9. parte 1. diuer. &
facit optime consilium Romani 66. dicentis, t. quod
stante statuto, quod electio fiat ad annum, & non vlt-
tra, & si contra fiat, sit nulla, electio facta per trien-
nium est nulla in totum, quia illa verba dant formam
electioni, quæ facit eam indiuiduam.

Et probatur in d. extr. auag. ambitio, a. ibi nullus o-
mnino fuit roboris, vel momenti, t. in d. clem. 1. de rebus
Ecclesiæ, ibi neque ex concessione ipsius recipienti vni ali-
quod acquiratur, auth. de non alienandis. §. emphyteosim,
ibi neque quod sit habere aliquod penitus robur sinti-
mus, & in §. si vero, ibi etiam sic cadat quidem de em-
phyteosi.

Et hæc sententia mihi placet, quam tamen intel-
ligo t. non præcedere in locatione facta ad sex, vel
nouem annos cum clausula, quod tot sint locatio-
nes, quod triennia, vel quod finito primo triennio,
ex tunc censeatur locata pro alio, seu quod facta sit
noua locatio. nam licet huiusmodi locatio inualida
sit, quoad reliquum tempus, t. vltra primum trien-
nium, quia id est in fraudem legis, vt contra Baldum
recte tradunt Couarruu. d. c. 16. n. 4. Valascus. d. que-
stion. 29. num. 15. Gama. decis. 156. ad fin. Redoa. supra
num. 20. Ioan. Gauia. d. cap. 14. sub num. 4. Quintanad.
d. lib. 2. num. 61. & 65. Grassii. d. num. 20. & P. Molina.
d. disputat. 466. circa fin. & probat tex. in d. auth. de
non alienand. §. quod autem vers. neque illud. ex quo non
valet pactum de renouando emphyteosim, aut ex-
pressa renouatio, vltra tempus, seu generationes
permissas, t. tamen non in totum corrui, sed vali-
da est prædicta locatio in tempore iure permissio,
nam tunc non vna, sed plures sunt locationes di-
stinctæ, & vitium non est in prima, sed in reliquis,
& ita tenent Couarr. Valascus. Gama. Redoa. Quin-
tanaduennas Grassii, & Molina ibi, & accedit quod
tradunt idem Molina disputatione 467. pagina 1370.
cap. d.

Quamuis in d. causa Brixien. locationis, in qua fue-
rat facta locatio t. Brunellis, & eorum matri per sex
annos continuos, videlicet Brunellis, pro primis tri-
bus annis pretio librarum 4500. ad rationem anni,
& matri pro aliis vltimis tribus, pretio librarum
4000. Rota tenuerit esse nullam in totum, & videri
vnicam locationem, ex nedum prædictis verbis per
sex annos, sed ex partium quoque intentione, nam

cum pro primis tribus annis esset constitutum maius
pretium, quam pro vltimis, præsumebantur, non a-
liter fuisse contracturos, quam pro sex annis, neque
aliquod operari ad sustinendam locationem diuer-
sitate personarum, ex quibus potius arguebatur
suppositio ad fraudandam legem de solo triennio
loquentem, t. quæ resolutio (salua pace tanti tribu-
nalis) mihi non placet, nam reuera ibi erant duæ lo-
cationes, vt constat non ex diuersitate personarum,
ex quo mater videtur supposita, sed ex diuersitate
pretij constituti pro singulo triennio.

Et parum refert, quod propterea illi non fuissent
contracturi, nisi pro t. sex annis, nam se ipsi volunt
sustinere locationem, saltem pro primo triennio, vt
ibi, id eis non debet nocere, si vero Ecclesia, seu be-
neficiatus, vellet sustineri pro primo triennio, &
non pro reliquo, sibi imputent illi, quod sic contra-
xerunt faciendo duas locationes, vnam validam, &
alteram inualidam.

Nec huic secundæ sententiæ t. principali obstant
fundamenta primæ, nam ad primam respondetur,
quod cum præsentī agatur de vnica tantum loca-
tione, seu emphyteosi, non potest commoda sepa-
ratio fieri, vt ait Couarr. d. num. 9. sed melius respon-
deo iuxta dicta, quod hic actus est t. indiuiduus re-
spectu formæ, quæ videtur à iure præscripta, & est
indiuidua.

Non obstat secundum, ex d. c. Sancimus. & l. penul.
c. de donatio. t. quia ibi lex non prohibet simpliciter
donationem, vltra quingentos solidos, sed statuit,
quod donatio excedens quingentos solidos non va-
leat in superfluo.

Nec etiam obstat d. auth. de non alienand. §. quod
autem, t. quia, vt probatum est, ibi non agitur de v-
nica locatione seu emphyteosi, vltra tempus, seu
generationem permissam, sed pacto de renouando
finito tempore, seu generatione permissa, quo casu
remanet ipse contractus validus, reiecto pacto à
iure reprobatō, & in fraudem legis adiecto, vt re-
cte inquit Couarr. supra, & Quintanaduennas nu-
mero 64.

Ampliatur etiam dicta extrauagans, t. vt non
tantum locatio, vltra triennium non valeat, sed et-
iam mandatum ad locandum res Ecclesiæ, seu be-
neficij non possit concedi alicui, vltra triennium,
ita vt, si detur mandatum ad locandum, erit intelli-
gendum ad triennium tantum, quo finito procur-
ator absque nouo mandato non poterit iterum
locare, & idem si mandatum expresse detur ad lo-
candum bis, ter, aut pluries ad triennium, manda-
tum enim finitur elapso primo triennio, ita Decius
conf. 282. dicens alioquin fraudem fieri posse prohi-
bitioni iuris, sequuntur Couarr. supra num. 6. & Re-
doa. d. 9. 6. §. vltimo numer. 3. & 4. & Grassii. d. lib. 4.
cap. 24. n. 20.

Sed hanc sententiā merito t. reprobat dicens,
sibi non solum dubiam, & scrupulosam nimis videri,
sed etiam omnino falsam. P. Molina. d. disputatione
466. in fine, vt quæ nullo solido fundamento, aut
iuri nitatur, & quod esset irrationabile, quod ab-
sens in partes longinquas non posset, dare manda-
tum ad locandum res sui beneficij, seu Ecclesiæ to-
to tempore, quo absens fuerit; vnde contra prædi-
ctam sententiā Decij est praxis vniuersalis, &
consuetudo recepta.

Et cum mandatum possit reuocari, t. dici non po-
test fraudem fieri posse iuris prohibitioni.

Aduertendum autem est, quod illa extrauagans

- 74 improbens, & annullans prædictos contractus, ultra triennium factos procedit in Ecclesia, seu beneficio volente eos haberi pro inualidis, sed si Ecclesia velit stare illi contractui, potuit hoc facere, etiam inuito eo, cum quo contractum est, impetrando tamen Sedis Apostolicæ assensum, vel alias cum legitima solemnitate ad tradita per Innoc. Abb. & alios in cap. 1. de his, qua sunt à prelati sine consensu capituli. Mathesil. singulari 156. Alber. Fulgo. & Iaf. num. 2. in l. cum hi. §. eam transactionem. ff. de transactione. & additionem. 2. Capella Tolosana decisione 98. Rotam decis. 133. n. 12. part. 2. diuersorum. Redoanum de Rebus Ecclesiæ rubrica. 28. casu 6. & Sarmiento de redditibus 1. part. cap. 2. num. 20. qui num. sequenti ait, quod ille, qui cum Ecclesia contraxit sine debita solemnitate ne cogatur esse in suspensio, potest agere, ut Ecclesia compellatur, quod solemniter declararet, an velit stare contractui, vel ab eo discedat ex l. Iulianus. §. si quis à colludente. ff. de actio. empti, quæ istum modum agendi inducit, ut notat ibi Bar. & alij quos refert, & sequitur Pinellus in l. 1. C. de bonis matris, n. 34. qui est videndus, num. sequenti, & Sarmiento, n. 22 & vide etiam nouissime González gl. 56. a. n. 90. & 94. usque ad 99.
- 76 Et quamuis prædictus Redoanus. d. rubrica 28. casu 7. dicat, quod licet de iure communi, & ordinario contractus factus in fauorem Ecclesiæ posset claudicare, secus tamen est ex dispositione dictæ extrauagantis, ex quo per eam prohibetur alienatio inconsulto Romano Pontifice, & secundum Villadiego in tract. de legato, quasi. 11. & Ant. de Pratis in tract. de iuris Episcopalis defens. 6. §. hodie in casibus à iure expressis, & permissis non licet alienare res cuiusque Ecclesiæ, vel monasterij, aut loci Pij inconsulto Romano Pontifice, & inde in huiusmodi alienationibus non poterit Legatus auctoritatem interponere sine speciali facultate à Papa concessa, quod etiam tenet M. Ant. Genuen. in d. praxi c. 73. n. 2. dicens, quod non possunt alienari res Ecclesiæ etiam in casibus à iure permissis, inconsulto Romano Pontifice, nisi iuxta formam dictæ extrauagantis, tamen idem Redoanus casu 8. sequenti tenet contrarium, nempe,
- 77 quod etiam stante d. extrauag. potest claudicare contractus in fauorem Ecclesiæ, & ab ea acceptari, & approbari, quia d. extrauagans emanauit in fauorem Ecclesiæ, & non debet in eius odium retorqueri, & quod in casibus à iure permissis, licet alienare res Ecclesiæ inconsulto Rom. Pontifice, ut patet ex ea ibi, præterquam in casibus à iure permissis, & sic ex causa utilitatis, vel necessitatis cum licentia Ordinarij, & solennitate iuris communis, ut etiam tenet Betoius conf. 32. n. 6. vol. 1. & Alex. Straticus in rep. d. extrauag. n. 3. & 74. & seg. & Nauar. in man. c. 27. n. 149. & d. extrauagans venit principaliter ad addendum pœnas & prohib. locationes, ultra triennium, accedit decis. Burgen. iurisdictionis. 11. Febr. 1594. ad si. adducta. 3. part. c. 2. n. 206.
- Et licet Zerola in praxi Episcopali. 1. part. ver. alienat. §. 1. dicat, quod quicquid sit de iure, de stylo non venduntur nec alienantur, etiam in istis casibus immobilia Ecclesiæ, neque mobilia pretiosa, absque Summi Pontificis concessione ex Gom. de breuibz, n. 22. & Staph. fol. 352. n. 1. isti tamen id non dicunt, &
- 79 stylus seruatur in rebus Ecclesiæ & Cathedralis propter iuramentum, quod faciunt Episcopi de non alienando inconsulto Rom. Pontifice bona Ecclesiæ suæ, Abb. n. 8. & 15. in c. ut super, de rebus Ecclesiæ alienant. & in c. si. n. 15. de Ecclesiis adifican. & alij ibi

dem & P. Molina sup. d. disp. 468. facit conf. Nauar. 2. de rebus Ecclesiæ, at in Ecclesiis inferioribus potius stylus est in contrarium, ut pro Alex. Straticum ibi, & quotidie videmus.

Et quando non possent alienari & seu locari, ultra triennium res Ecclesiæ, nisi consulto Romano Pontifice, non propterea tollebatur claudicatio in fauorem Ecclesiæ, quæ posset velle stare contractui obtinendo beneplacitum Papæ, præterea in locatione, ultra triennium, ubi non restarent tiam nisi tres anni, posset recte velle stare contractui, etiam inuito conductore, & sine auctoritate Papæ, aut alia solemnitate, quia iam non fit contra dictam extrauagantem, nec pro annis transactis posset conductor, qui rem derinuit & euitare solutionem pensionis debita sub prætextu, quod non inuenient consensum Papæ, seu superioris, ut recte inquit Redoanus. d. rubrica 33. q. 6. §. ult. ad si.

Sed an locatio rerum, seu fructuum beneficij facta & ultra triennium, cum iuramento ab ipso beneficiario præstito, de non contrahendo, firmetur iuramento in præiudicium ipsius, ita quod non possit contrahere?

Videtur quod sic ex decis. & Mohed. 9. de locato, a. 84. lias 150. de qua Horatius Mandos. ad Romanum conf. 369. liera 11. & ex doctrina Alex. Stratici in dicit. repetitione extrauag. ambitiosa, num. 69. & 70. dicentis, quod licet ille, qui male alienauit bona Ecclesiæ cum iuramento de non contrahendo audiat, volens recuperare ea nomine Ecclesiæ, & ad ipsius Ecclesiæ commodum, ut per glossam, quam Doctores sequuntur, in c. si quis Presbyterorum, de rebus Ecclesiæ non alienant. ad commodum tamen ipsius alienantis non sit admittendus, imo quod esset priuandus commodo alias ad ipsum peruenturo ex talibus bonis, stante regula iuris, quod quis ex suo delicto non debet pœnam, & commodum reportare l. relegantium in ff. de interdicitis, & relegantis, & l. sine hereditaria. ff. de negotiis gestis in si.

Sed quod magis vrget est, quod per d. extrauagantem beneficiarij & ipso facto priuantur beneficiis, quorum res & bona alienarunt, illaque absque declaratione aliqua vacare censentur, & sic, etiam si non iurasset, non videntur posse sibi repetere res, & bona alienata.

Nihilominus tamen verius & videtur prædictam locationem non firmari iuramento, etiam in præiudicium beneficiarij, & eo non obstante posse contrahere, quoniam d. extrauagans est prohibitiua, & obligans ad peccatum, etiam mortale, ut patet ex ipsius verbis prohibitiuis & ex pœna commissio-nis, & alijs ipso facto impositis, & iuramentum non debet esse vinculum iniquitatis. capit. quinquauallis, cum alijs, de iure iur. regula non est obligatorium, libro 6. & ita in terminis videtur sentire Beroius conf. 92. num. 2. & 10. & Cordua in sum. d. q. 103. nec obstat ratio in contrarium adducta, nam respondetur, quod licet d. extrauagans sit in multis locis recepta, quoad dispositionem principalem, & nullitatem alienationis, & locationis, tamen, quoad pœnam extrinsecam, maxime priuationis beneficiorum, non videtur recepta, ut per Nauar. d. c. 27. num. 150. Salcedum d. c. 71. Ioan. Gutierrez. d. lib. 1. cap. 8. n. 9. Molinam d. disp. 466. Toletum, & alios ubi supra; vnde cum pœna priuationis non sit recepta, & ex alia parte prohibito talis locationis, & eius nullitas sit inducta in fauorem Ecclesiarum, & earum ministrorum, ut patet ex procemio dictæ extrauag. recte

recte poterit beneficiatus contrahere, & agere contra dictam locationem, ex doctrina Pauli Castr. in l. filiusfamilias. §. diu. n. 3. & 4 ff. de legatis primo, quem sequuntur Ambr. de Opizo. num. 9 & Loaces. num. 60. ibi Molina de Hisp. primog. lib. 4. cap. primo num. 20. & videsuprimo. & Ioan. Gutierrez. pract. lib. 3. q. 4. num. 8.

Tertio principaliter dub. ad quem spectent fructus beneficiorum obuenientes t̄ tempore vacationis, in quo breuiter dicendum est, quod debent futuris successoribus referuari, nisi in utilitatem Ecclesiarum expendantur, hoc est, ut ego intelligo, in utilitatem ipsorum beneficiorum, ut in cap. cum vos de off. ordi. & in cap. presenti eod. tit. in 6. & in cap. quia sape de electione eod. lib. & clem. statutum eod. tit. & doli. ibi. Corral. de benef. 1. part. cap. 2. num. 9. & Nauarr. de spoliis. §. 10. num. 1. & §. 12. & cons. 37. num. 5. de finoma. cum aliis.

Et quod dicit Zerola in praxi t̄ Episcopali. 2. part. verb. beneficium. §. 6. hodie fructus beneficiorum a die vacationis ad cameram pertinere, procedit, quoad beneficia referuata in partibus Italiae ex constitutione 36. Pij 4. & in regno Neapolitano ex constitutione 29. Pij 4. & 53. Pij 5. de quo Nauarr. de spoliis. §. 7.

In his etiam Hispaniae Regnis t̄ fructus Episcopatus, sede vacante, vsque ad prouisionem noui Episcopati, ad cameram spectant, ut videmus, quicquid dicat Molina de iustitia. 1. tom. tract. 2. de disputatione 147. praeterque in Regno Portugalliae, ut per eum ibi, & in Episcopatu Pampilonen. regni Nauarrae, ut per Olanum in concordia, & differentia iuris communis, & regis litera. n. 19. & 20.

Et an in noua prouisione, seu gratia impetrata, per intrusum sit facienda mentio t̄ de fructibus per eum perceptis, & compensatio pro eis, vide j. 11. part. 6. ult. dub. 8.

Et an Episcopus possit statuere, t̄ quod fructus beneficiorum vacantium primi anni applicantur fabricae alicuius Ecclesiae, vel mensae Episcopali, seu capitulari, vide textum, & ibi glossam ultimam. Innocen. Abb. in olam, & alios in cap. 11. ut Eccles. beneficia sine diminutione conferantur. Francum, & alios in cap. si propter de rescript. in 6. Felinum in cap. cum accessissent, num. 23. de constitutione. Oldradum cons. 262. num. 2. Rebuffum in praxi tit. requisita ad collationem. a num. 8. Bortium de synodo. 3. part. art. 1. num. 288. Lābert. de iure paron. lib. 3. q. 2. art. 8. & Gregorium Lopez in l. 5. tit. 16. pag. 1. gloss. pen. & fin.

Quarto, principaliter dub. quomodo t̄ diuidantur fructus inter beneficiatum defunctum, supposita consuetudine, de qua supra quod redditus Eccles. & ex eis acquisita ad haeredes clericorum pertinent, aut cedentem, & successorem in beneficio, in quo prima sententia est, attendendam esse perceptionem fructuum, sicut in usufructuariis ex leg. si fur alias. l. arborib. §. Iulian. t̄ l. defuncta. ff. de usufructu. §. 1. is vero instit. de rerum diuisione, quam tenet glossa, in cap. si propter de rescript. & cap. presenti. de off. ordi. in 6. quam ibi Doctores sequuntur, & Ioan. Nicolaus Gimén. dicens magis communem in enchiridion. benef. tit. 4. de gratis expectariis, num. 24. Nauarr. de reddit. Eccles. quæst. 2. mon. 13. & cons. 7. de successio. ab intestato, & 3. de peculio clericorum, & 3. de donatio. & Barbosa in l. diuortio ff. soluto matrim. 2. part. n. 44. & a num. 56. qui alios referunt, & dicunt communem & Rota dicens etiam communem in causa Pharen. pensionis. 19. Iun. 1573. coram S. D. N.

Clem. 8. infra adducta, m. 109. & in Casaraugustana pensionis. 13. April. 1592. coram Illustrissimo Pamphilio.

Secunda sententia, quæ mihi placet t̄ est, quod fructus inter beneficiatum defunctum, seu etiam renuntiantem, & successorem diuidantur pro rata anni, argum. d. l. diuortio, nam cum beneficium detur propter officium, & seruitium Ecclesiae, cap. cum secundum Apostolicum, de prebend. cap. fin. de rescript. in 6. sicut dos propter onera matrimonij, leg. pro oneribus. C. de iure dotium, inducenda videtur dispositio, & diuisio. d. l. diuortia, nec beneficiarius est vere usufructuarius, sed suo modo dominus beneficii cap. si ubi absenti, ibi, ut tantum dici valeat, in 6. de preb.

Quam sententiam tenet Couarr. libro 1. t̄ variarum cap. 15. num. 12. & sequentibus. Molina de Hispanorum primogeniis libro 3. cap. 11. numero 4. Sarmiento de redditibus libro 4. cap. 6. num. 13. Ioann. Gutierrez. cans. quæstion. lib. 1. cap. 33. Flam. Parisius de renuntiatione benef. libro 1. quæstione 6. a num. 79. & de confidentia, quæst. 35. num. 49. Zerola in praxi Episcopali. 1. part. verb. beneficium. §. 6. & 2. part. ver. renuntiatio. §. 2. Munnoz de Escobar de ratiocinijs. tom. 2. computatione. 20. num. 23. Castillo de usufructu cap. 79. a num. 1. Molina de iustitia tomo 3. disputatione 635. num. 7. & Zechus de beneficiis, & pensionar. cap. 13. num. 8. ver. ex his corollano, quamuis de republica Eccles. tit. de beneficiatis sub n. 11. solum dicat eam æquam, & quod prima est iuri conformior, & nouissime Vuamensis cons. 270.

Et hanc sententiam ait t̄ receptiorem Flam. Parisius, dict. quæst. 35. num. 49. & in Hispania obseruari affirmant, vterque Molina. Sarmiento, & Ioann. Gutierrez supra, & illam vidisse practitari ait Zerola, d. §. 6.

Et in hoc Episcopatu Abulensi, semper obseruatur, t̄ adest constitutio synodalis antiqui iussi imprimi per D. Didacum de Alaua Episcopum Abulensem. anno 1557. 4. part. 2. tit. cap. 3. quæ iubet ita pro rata anni diuidi fructus, & annum computari, & incipere à prima die Ian. & quamuis in fructibus prebitionum, quæ beneficiati Ecclesiae Cathedralis obtinent, aliud statuat. ibi & in cap. 2. preced. tamen etiam in illis ex consuetudine fit diuisio, pro rata, & constitutio synodalis, d. c. 2. non est in obseruantia.

Et etiam in Archiepiscopatu Casaraugustano, est constitutio synodalis, t̄ quæ statuit attendi ratam temporis, & annum computari à die 1. April. ut fuit dictum in d. Casaraugustana pensionis, supra relata part. 1. c. 5. n. 200.

Non obstat constitutio 9. Iulij 3. t̄ qua declaratur, quod beneficiorum fructus tempore obitus beneficiatorum inexacti ad successores in beneficiis spectant, & non ad haeredes, ubi non spectant ad cameram, tanquā spolia, ex qua in affectibus in exactis debitis occasione fructuum perceptorum à conductore t̄ sic resoluit Rota in vna Romana, seu nullius pecuniaria. 4. Iun. & 19. Nouemb. 1593. coram D. Penna, quia resp. eam constitutionem in his regnis t̄no esse vsu receptam, sicut etiam in prouincia Mediolanensi. in vsum moremque inductam nunquā esse, habetur in concilio prouinciali Mediolan. 5. 3. p. ii. de Ecclesijs, earum suppellectile, & fructibus. §. ut libris Zechus supra.

Et in vna Mediolan. fructuum. 9. t̄ Martij 1592. coram D. Orano fuit resolutum: dictam extranagantem Iulij 3. quæ vult fructus beneficiorum in exactos in

GARCIA
de
Benef.

G. M.
15

locis, in quibus non adsum collectores camera Apostolica, ut est status Mediolani, successoribus debetur, non esse receptam in d. statu, quod presumptionibus probatur, cum solum agatur de excludenda presumptione obseruantie, & receptionis, quae potest alia presumptione excludi.

105 Circa fructus vero, seu redditus & pensionis mortuo pensionario quomodo, & quatenus debeantur illius haeredibus, seu diuidantur pro illo anno, variae sunt sententiae.

106 Prima est Rebuffi de pacificis & possessor. n. 148. alias 130. & in rep. cap. extirpanda. §. qui vero de praebend. 6. notab. circa materiam pensionis, scilicet moriente pensionario post principium anni pensionem integre ad haeredes transire pro illo anno ad leg. filiae meae. ff. de annuis legatis. l. post duos. C. de aduocatis diuersorum iudicum, & doctores in l. diem functo. ff. de officio assessoris, quam sententiam sequitur Ferretus consilio 372.

107 Sed ista sententia non fuit apud & dominos de Rota in aliqua consideratione in d. Pharen. pensionis infra adducta. n. 109. & eam etiam reprobatur Hier. Gabriel. infra, & vñ est in contrarium.

Secunda est pensionarium aequiparari usufructuario, & sic, si fructus super quibus pensio est constituta, sunt iam percepti, debent haeredibus pensionarij, si vero non sunt percepti, non debent, & si pars fructuum est iam collecta, & pars colligenda debent solum pro rata fructuum perceptorum in vita pensionarij, idque siue terminus solutionis pensionis venisset, siue non, quam sententiam tenet Cacialupus de pensio. quest. 25. & Gigas quest. 53. & sequuta est Rota in d. Pharen. pensionis. 19. lun. 1573. coram S. Clement. 8. vi in sequenti decisione.

109 Domini tenuerunt terminum, de quo & agitur, non debent haeredibus nisi pro rata fructuum perceptorum in vita Cardinalis Patavini, tum quia haec est magis communis opinio, tum & secunde quia pensiones regulantur, praesertim in hac materia isdem regulis, quibus usufructus, quod minorem visum est habere difficultatem in hoc casu, in quo reseruat est pensio non in pecunia sed in quota fructuum, num. 3. quia videmus idem in beneficiariis, qui secundum communem opinionem non faciunt fructus suos nisi perceptos & secundum aliquos, & reconditos, & tamen fructus beneficiorum dantur etiam pro alimentis, & pro labore beneficiati, qui beneficio inservit, rationes autem allegare a Couarr. var. resol. lib. 1. c. 15. n. 13. Dominos non mouebant, quod enim pensio reseruetur pro alimentis illius, cui reseruatur, non facit, quod debeatur pro rata temporis, nam & si usufructus alicui pro alimentis relinquitur, non propterea sequeretur secundum Doct. quod non deberet defuncto usufructuario fieri diuisio: ut alias fit in usufructu, materia autem legis Diuortio. ff. soluto matrimonio. particularem habet rationem, quae est, quod maritus alit uxorem, & onera matrim. sustinet vulg. l. pro oneribus. C. de iure dotium, & sic hos fructus habet ex causa onerosa, in qua materia etiam particulariter considerabatur requiri fundum esse dotalem, & ipsum esse traditum, alioquin, licet sit promissus, & maritus sustinuerit onera matrimony, non propterea sibi debentur fructus. l. de diuisione. ff. soluto matrimonio, quod in praesenti quadrare non potuit. considerabant etiam Domini, quod doctores rogis extendant dispositionem. l. defuncta, quam legis Diuortio. Alex. num. 4. & las. num. 5. & etiam in seu-do, quando deuoluitur ad agnatos Seycell. in d. l. Diuortio. n. 31. & 32. secunda ratio. Couarr. quod pensio in pecunia soluitur, & sic non sit proprio pensionarius usu-

fructuarius, ultra quod non concludit non debere fieri d. nisi nem, ut in usufructuario, quem admodum videmus in emphyteota, & in beneficio hoc cessabat in isto casu, in quo, ut dictum est, reseruata est pensio in quota fructuum, & quia Rebuffus de pacificis possessor. num. 130. ponit tertiam quandam opinionem, quod sufficiat annum esse ceptum in vita pensionarij ad terminos leg. diem. de officio assessoris. d. opinio non fuit apud dominos in aliqua consideratione, sed ob praedictas rationes voluerunt communi opinioni inherere.

Et eam sententiam in parte tenet & Gambarus de officio legati lib. 6. q. 24. & sequent. ex num. 562. ait enim. d. quest. 24. quod pensio non soluta non transmittitur ad haeredes, etiam si pensionis soluendae dies aduenit, quia adhuc d. pensio dicitur pendere quoad veritatem, licet certo modo, & per interpretationem dicatur percepta. Socin. conf. 100. l. volum. imo etiam si esset verum dicere fructus esse perceptos, tamen ex quo tempore mortis pensionarij adhuc extant, & non est de illis dispositum remanebunt successori in beneficio, non haeredibus pensionarij per ea, quae traduntur in cap. praesenti, de officio ordin. in 6. nam adhuc sunt fructus bonorum Ecclesiae, in quibus non succedunt haeredes sanguinis, sed successor beneficij, & hoc ait indistincte verum tenendo, quod clericus non possit testare de redditibus Ecclesiae, & tenendo, quod possit testari distinguendum esse in istis pensionibus, an in vita disposuisset, vel non, & illud pro comperto habendum, quod si Papa dedisset alicui facultatem testandi de fructibus Ecclesiarum, posset testari de istis fructibus pensionum, quarum soluendarum dies aduenisset, quoniam pensio s huiusmodi postquam aduenit dies solutionis, aequiparatur fructibus a solo separatis secundum Baldum in l. 1. §. penultim. hic finitur lex Corradi, & in c. 1. in fine princ. de pace tenenda, & facit. l. rem in bonis. ff. de acquir. reru domino. l. bonorum de verborum sign. quando vero dies solutionis nondum aduenit, erat tamen propinquus, an, quando aliquis potest testari de fructibus Ecclesiasticis, possit de illa disponere, d. quest. 25. a n. 585. distinguit iuxta d. legem defuncta, & l. si pendentes. ff. de usufructu.

Quarta sententia est Domini Couarr. d. lib. 1. var. cap. 15. n. 13. & tenentis pensionem pro rata temporis debent haeredibus pensionarij iuxta d. l. Diuortio, cum in causam alimentorum cedere videatur, quam sequuntur Molina. d. l. 3. de Hispanorum primogenitis cap. 11. num. 4. & P. Molina. d. 3. tom. disputatione. 635. num. 8. & Zechus de republica Ecclesia. d. tit. de beneficiariis, num. 11. ad fin. & Peregr. de fideicom. art. 49. num. 101.

Et placet Hier. Gabr. conf. 191. lib. 2. & qui inquit, 112 Rotam tenuisse faciendam esse distinctionem in hoc articulo iuxta terminos. d. l. defuncta, aequiparando usufructuariis, nisi in actu voluntario translationis ante diem termini facta, in qua terminus proximus spectat ad translatarium, nisi transferens sibi reseruasset fructus praeteritos. Puteus decif. 14. lib. 3. Peregrinus decif. 48. libro 2. quest. 1. libro decif. 118. & 2. decif. 48. part. 3. diuers. mutatis vero auditoribus in hoc articulo elegisse opinionem, quae fuit olim Baldassini eximij suo tempore aduocati consistorialis, quae probatur a Couarr. supra, qui hoc casu sequitur opinionem Alberici in dist. l. diuortio. num. 13. ut pro rata temporis diuidatur, secundum formam d. l. diuortio, quam opinionem ait ipse Gabriel videri tolerabilem, atque uti aequiorem sequendam tametsi de rigore

rigore iuris. d. opinio, vt pensionarius æquiparari debeat usufructuario, videatur verior, tamen si eadem Rota. 19. Jun. 1573. in d. Pharen. pensionis, reprobat opinionem Couarr. & redijt ad antiquam opinionem, vt idem statueretur de pensionario, quod de usufructuario, quia ita statuitur etiam de Rectore beneficii, & hanc opinionem approbavit etiam quando pensio fuit constituta in pecunia, quamuis, quando assignata est in quota fructuum, dixit eam facilius procedere, & voluit diuisionem non esse faciendam secundum legem diuortio, quia eo casu dantur fructus marito ratione onerum, sed ait ipse Gabriel, si non vere, saltem fidei, dari etiam pensionario quantitatem, & fructus ei referuatos ratione onerum, & seruitorum Ecclesiarum saltem vniuersali prestandum, & hac ratione defendi posse opinionem, vt fructus diuidantur, quæ æquior est, quia vere pensionarius non est usufructuarius, sed à Rectore, qui usufructuarius est, ex fructibus illis, vel quotam fructuum, vel certam quantitatem recipit, vt stipendium, & ita etiam post hanc decisionem sapius pro rata temporis diuisos esse fructus, secundum d. l. diuortio. hæc Gabriel, qui tamen ait, quod laudaret ipse fieri à Papa constitutionem ad tollendas opiniones, & obuiandum litibus, & vt spectaretur dies solutionis, & ille terminus daretur hæredibus integre, qui viuo pensionario venisset, alter remaneret Rectori.

Sed hoc de stylo curiæ seruati testantur Nauarr. de redditibus, quæst. 2. mon. 16. & Sarmento, in d. pensio. libelli de redditibus. 2. part. mon. 16. qui ait, ita Rotam seruare, & esse de hac re manuscriptas notissimas decisiones, quos sequitur Ioan. Gutierrez, d. lib. 1. cano. quæst. cap. 33. num. 25. & hæc est 5. sententia in hac quæst. quem t. styli iuris principis consonare ait Barbosa in d. l. diuortio. 2. part. num. 43. ex eo, quod licet dies certa non impediatur ortum actionis & obligationis, & consequenter nec transmissionem, tamen in his, quæ suprà natura non transferuntur ad hæredes, dies etiam certa impedit etiam ortum obligationis, & actionis, leg. 1. §. fin. ff. quando dies usufructus legati cedat. tradit Bart. in l. ita stipulatus. n. 39. ff. de verborum obligationibus & quod ratio ponitur in l. 3. ff. quando dies legati cedat, cum ergo ad instar alimentorum pensio ad hæredes non transmittatur, dies, & terminus expressus impedit ortum obligationis, & actionis, & consequenter pensionarius antea decedens nihil transmittet, & Barbosa sequitur Castillo de usufructu, cap. 79. numero 17.

Verum hæc styli comprobatio t. mihi non videtur solida, nam licet verum sit pensionem ad instar alimentorum non esse transitoriam ad hæredes, tamen dies seu terminus solutionis expressus non tollit, quin saltem pro rata termini cedat dies, & possit fieri transmissio ad hæredes, si pensionarius, ante quam veniat terminus, decedat: nam, vt inquit t. Hieron. Gabriel. d. conf. 191. n. 11. & 12. si certa summa annua legetur, quamuis pro alimentis, tamen debetur tota in principio anni, & ad hæredes transmittitur, l. a nobis. l. in singulos. & t. filius meus. ff. de annuis legatis. l. nec semel. ff. quando dies legati cedat, etiam si tempus solutionis sit diuerso modo ordinatum. doct. in l. testis. ff. si certum petatur, & notatur in l. 1. & lex his. C. quando dies legati cedat, quamuis Ferretus. d. conf. 372. n. 12. t. dicat, quod quando soluitur pensio respectiue ad certum quid, puta propter onera, & seruitorium Ecclesiarum, vt in casu. d. legis. diuortio. sit diuisio pro rata temporum, idem quando fieret legatum annuum,

pro alimentis, quia mortuo legatario nulla fieret transmissio ad eius hæredes, quia per mortem finitur causa legati. §. finitur de usufructu, vt considerat Alber. in l. si. in singulos t. col. 1. ff. de annuis legatis, sed id est respectu futurorum annorum, non anni incepti.

Vnde in hoc articulo secluso stylo, verior videtur quarta sententia domini t. Couarr. maxime stante constitutione Pij V. quæ obligat pensionarios ad dicendum officium paruum B. Mariæ, vt dictum est supra 1. part. cap. 5. numer. 67. & sic iam dici potest dari propter officium, sicut beneficium, vt in d. cap. 5. n. 17. & cum pensio assignetur, vt commodius quis sustentari valeat, vel ne ex resignatione nimium dispendium patiatur, æquum est, vt saltem pro rata temporis, quo vixerit, ei debeatur; quod maxime procedit in t. pensione referuata in pecunia, quæ magis videtur assimilari censui ad vitam, quam usufructui.

Nec d. styli videtur certus, t. & firmus, vt apparet ex ijs, quæ dicit hinc Gabriel supra, & refert Flam. Paris. de resignatione benefic. lib. 6. question. 4. numer. 49. & Ioannes Gutierrez ubi supra, ad fin. in noua editione, nec vquam vidi decisionem Rotæ de hoc, nec Nauarrus videtur testari de isto stylo, & hodie magis videtur Romæ obseruari, vt soluatur rata, & P. Molina. d. numer. 8. ait, ita in Hispanijs esse consuetudine receptum, vt pro rata partis vltimi anni quam vixit pensionarius, ei, hæredibusve ipsius soluatur, t. scio tamen in hoc Episcopatu Abulens. fuisse varietatem in hoc, & aliquando solutam ratam, & aliquando non, & aliquando fuisse concordatum; cum ergo non satis constet de contrario stylo, standum videtur dictæ t. quartæ sententiæ Couarr.

His annexa est quæst. à quo tempore t. resignans beneficium desinat lucrari fructus, de qua post Rebuffum, & alios agunt Hier. Gabriel conf. 192. libro 1. Flam. Paris. de resignatione libro 1. question. 6. a numero 10. & de confiden. quæst. 27. numero 129. Barbosa in d. l. diuortio. ff. soluto matrim. 2. part. numero 45. & nouissime Zauallus in suis communibus contra communes. question. 561. ex numer. 38. qui præcipue Flamin. & Zauallus referunt plures opiniones in hac quæstione.

Quibus omiffis dicendum est, quod admissa resignatione per superiorem t. statim resignans amittit fructus, & ab illo tempore fructus ad eum non pertinebunt, & si nihilominus percipiat, tenebitur illos restituere successoribus, cum, vt dicitur infra. 11. part. cap. 3. in princ. per resignationem, omne ius in beneficio competens amittatur. ita Sarnen. in regula de publican. quæst. 7. num. 2. cum Hier. Paulo in pract. cancellarie versic. consultus à quodam, de annali quæst. 57. Castad. decis. 4. num. 6. de restitutione spoliatorum. Probus ad Monachum in cap. 2. de renuntiatione in 6. num. 30. Parisius conf. 143. num. 18. vol. 4. Hier. Gabriel. conf. 192. & 194. num. 10. libro 1. Cæsar Ottinellus in consilio de redditibus, num. 78. & Barbosa supra, & in decisione Seguntina beneficiorum 1. Iunij. 1592. coram D. Orano, quæ habetur infra 5. parte c. 1. num. 249. dicitur post resignationem simplicem incumbentem detentationi non facere fructus suos, sed teneri ad eorum restitutionem, etiam si non habuerit notitiam admissionis resignationis.

Quamuis Flam. Parisius t. d. quæst. 6. num. 38. & Zechus de benef. & pensionibus. c. 13. num. 8. vers. ex his cor. teneant, quod à die præstiti consensus, & non

datae resignans fructus annuitat, & citat pro se Flam. Hier. Gabriel. d. conf. 92. & sequitur Gonzalez gl. 15. §. 2. n. 42.

28 Sed conuincitur, quia ad tempus t datae retrotrahitur consensus. Castad. decis. 2. de renuntiatione, nu. 8. Crescen. 7. eod. tit. & 9. de procurator. Sarnen. reg. de infirmis, quesi. 12. Verallus decis. 7. lib. 1. in manuscriptis. Rota decis. 425. libro 3. part. 3. diuers. idem Flam. Paris. de resignatione. libro 1. quesi. 12. numer. 19. & libro 2. quesi. 3. num. 42. lib. 3. quesi. 8. num. 8. & 10. & libro 8. quesi. 7. num. 108. & quesi. 8. num. 111. & lib. 12. q. 5. n. 39. & fuit dictum in vna Hispanen. pensionis coram Illustrissimo Blancheto 20. Decembr. 1577. & quod fuit resolutum in vna Parmen. pensionis coram Cota. nec Hier. Gabriel ibi id tenet, sed potius quod diximus.

Et dicta resolutio procedit in resignatione conditionali, t & in fauorem etiam in forma dignum, nam etiam in resignatione in fauorem loquuntur d. Doctores, purificatis enim conditionibus censetur à principio vacare beneficium, per resignationem, ex traditis per Flam. Parisium de resignatione libro 1. quesi. 4. a numer. 18. Rotam decis. 2. de renuntiatione in antiquis, & in terminis idem Flam. d. quesi. 6. n. 68. 74. & 75 Rota in vna Burgen. canonicatus 28. April.

30 1597. coram Illustrissimo Pamphilio. in qua t fuit resolutum: Quod facta resignatione in fauorem alterius in forma dignum, non vacat beneficium, per obitum resignantis, etiamsi resignans decesserit ante approbationem resignatarij, per gratiam enim in forma dignum, vel mandatum de providendo de certo beneficio, ad fauorem certa personae dicitur illi acquisitum ius ad rem, quod facit ut alteri conferri non possit, & tale quod cedi, & resignari potest, ut in Legionen. Canonicatus 25. Octobr. 1574. coram sanctissimo, & illa verba, quatenus idoneus reperitur, non faciunt gratiam conditionalem, quoad substantiam, sed tantum respectu executionis, & provisionis faciendae, quae est dilata in tempus, postquam fuerit idoneus, quamuis moriente resignatario, antequam ei fiat collatio, non vacet ex eius persona, quia ei non fuerat ante habitam collationem plene questum ius in re, quod adhuc remanebat penes resignantem, donec resignatario acquireretur, & ideo non mirum si tunc vacet ex persona resignantis. Quod etiam fuit resolutum in vna Abulen. beneficij de Monbeliran. 4. Iulij 1597. infra adducta 6. part. c. 2. decis. 4. n. 55.

31 Et patet ex literis resignationum, in quibus dicitur beneficium vacare à principio t resignationis, quamuis resignatio sit conditionalis, & in fauorem. Crescen. decis. nona. de procurator. ad fin. Verall. decis. 7. lib. 1. in manuscriptis. Flam. Paris. de resignatione lib. 8. q. 7. num. 108. & sequen. & quesi. 8. num. 111. unde resignatio, quin sit facta sub data literarum, dubium non admittit, cum ita Papa attestetur. Paris. d. conf. 143. in fin. num. 1.

32 Et ita resignatio beneficij, t seu translatio pensionis in fauorem scholaris, cum clericus factus fuerit, sortitur effectum, si resignans, vel transferens ante characterem susceptum moriatur, ex d. ratione, quia purificata conditione, censetur à principio perfecta resignatio, quae interim erat in pendentia, ut Rota bis tenuit, ut per Hier. Gabr. conf. 186. lib. 11. & Flam. Parisium de resignatione lib. 4. q. 2. a nu. 71. quamuis ipse Gabriel teneat contrarium, cuius tamen sententia in translatione verior est, ut dicitur infra, nu. 163.

33 Praedicta tamen resolutio t quantum ad fructus

perceptos, intelligitur, secundum aliquos, postquam resignans sciuerit resignationem admissam, nam quamdiu ignorauerit, facit fructus suos, quos perceperit, propter bonam fidem, ut sentit Hier. Paulus, supra & Rebuff. s. in reg. de publican. gloss. 13. numero 5. & expresse gloss. 18. numero 7. & de nominatio. q. 14. numero 157. alias 92. & in concordatis tit. de collatio. §. volumus, verbo, vacante in fin. Probus supra. P. Gregorius de benef. cap. 28. num. 10. & cap. 31. numero 1. & Barbosa supra, qui nu. 49. contra Rebuffum supra & in praxi tit. de simonia t in resignatione, n. 40. quem sequitur Ottinellus d. conf. n. 80. tenet, quod ad constituendum in mala fide, non requiritur intimatio literarum, sed sufficit scire, vel esse plene informatum, renuntiationem admissam fuisse per superiorem, iuxta formam mandati ex traditis per gloss. in cap. cupientes, versic. notitiam, de elect. n. 6. & in clem. causam verbo plenam eod. tit. & tenet P. Gregorius supra, & Rota in d. Seguntina. & verius videtur, licet Flam. Parisius d. lib. 1. q. 6. num. 78. teneat in hoc cum Rebuffo, quando resignatio fuit facta per procuratorem, ut tenet etiam additio 1. Rotae decis. 4. de renuntiatione in nouis, & ad d. 2. decis. 4. de fr. bend. in antiquis.

Sed licet non requiratur intimatio t literarum, videtur tamen in proposito non recte constare de resignatione, & admissione illius, iuxta formam mandati ad effectum dimittendi possessionem, & constituendi in mala fide, per relationes, & literas missivas, sed requiri, quod viderit literas expeditas, seu per eum stet, quo minus illas videat, & sic procedat sententia Rebuffi, Ottinelli, Flam. & additionis.

At ista intelligentia & t limitatio supradictae resolutionis est contra dictam decisionem Seguntinam, & Hier. Gabr. supra, praefertim. dist. numer. 10. & alios supra citatos indistincte loquentes, nec videtur admittenda, aequitas enim bonae fidei circa acquisitionem fructuum, & iura circa eam loquuntia non videntur in praesenti debere applicari ubi resignans facto suo, seu mandato abdicatur à beneficio, & qui dedit mandatum ad resignandum eo animo, videtur debere percipere fructus, etiam antequam sciat illam esse factam, ut, si forte facta fuerit, eos resignatario restituat.

Quod maxime videtur admittendum t in permutatione, in qua est resignatio mutua, ut à die dictae resignationis vnusquisque lucrari desinat fructus beneficij à se resignati, non curando de scientia, vel ignorantia resignationis, quae, si attenderetur in permutatione, posset oriri inaequalitas, & confusio, si vnus ex compermutantibus sciaret resignationes admissas, priusquam alius pro quibus etiam facit decretum irritans in fine literarum apponi solitum, quod videtur impedire acquisitionem fructuum ratione bonae fidei iuxta dicta infra 5. part. capit. 5. a numero 21.

Sed quoad resignationem in t fauorem, maxime in forma dignum, difficultatem facit, quod resignans dicitur possidere, & potest insistere possessioni, donec beneficium resignatario acquiratur. Puteus decis. 158. numero 3. libro 3. Achilles de Grassis decisione 10. de restitutione spoliatorum, numero quarto, & Mohed. secunda de renuntiatione. Rota in d. Seguntina, in qua dicitur, in resignatione conditionali in fauorem, cum non abdicetur ius à resignante, donec resignatario acquiratur, interim donec sibi constet de purificatione conditionis, remanere titulari. Et Flam. Parisius d. libro

112. libro primo questione quarta in fin. & questione
110 septima, numero nono, nam in resignatione conditiona-
li, seu in fauorem, ius, & possessio remanent in pē-
denti penes ipsum resignantem, donec conditione
purificentur, *ut dixit Rota in causa Abulen. & Za-
moren. beneficiorum. 17. Iun. 1594. coram D. Penna,*
quam infra adduco sexta parte, capite secundo dub.
9. n. 126.

111 Vnde Zauallus. d. questione 561. numero 58 distin-
guit in hac questione inter resignationem in for-
ma gratiosa, & in forma dignum, ut primo casu pro-
cedat opinio Flam. de qua supra num. 127. in secundo
vero, maxime in beneficiis curatis, licet etiam in for-
ma gratiosa fiat, procedat opinio Rebuffi titulo de si-
monia in resignatione, num. 41. & regula de publican.
d. gloss. 18. numero septimo, & de nominatio. d. questione.
14. numero 157. dicentis, resignantem posse percipe-
re fructus, donec fuerint sibi intimatae literae expedi-
tae in fauorem resignatarii, & sic donec iudicetur
idoneus resignatarius ab Ordinario, non perdit ti-
tulum, nec possessionem beneficii resignans, & vlti-
que ad illud tempus ille proprius, & merus paro-
chus dicitur & non resignatarius, quia ille sup-
portat onera beneficii, audit confessiones, celebrat
matrimonia, residet personaliter, saltem de consu-
etudine, *ut tradit Flam. d. lib. p. ino, questione 10.*
numero quarto, qui tamen ibi id non dicit, sed lo-
quitur de consuetudine non residendi in beneficiis
simplicibus, & sic congruit rationi, & aequitati, ut ad
illum fructus pertineant, & ait quod, cum casus iste
in praxi contigisset, vidit plurius iudicatum pro hac
opinionem coram Ordinario Toletano; & causa deuolu-
ta ad Nuntium ita fuisse obtentum, & sic ab opi-
nionem hac non esse recedendum in iudicando, & con-
sulendo.

112 Sed & Flaminus. d. lib. 7. num. 9. inquit in re-
signatione conditionali, & quae sit in fauorem, sta-
tuendam esse conclusionem affirmatiuam, posse re-
signantem incumbere possessioni, & omnia perti-
nentia ratione illius beneficii resignati exercere, &
gerere, donec resignatarius capiat possessionem, cum
Rofinaco de benefic. cap. 14. num. 26. & cap. vicesimo-
tertio numer. 10. & Rebuffi. d. titulo de simonia in resi-
gnatione. num. 27. & 31. & de nominatio. d. questione. 14. nu-
mero 157. sed in hoc ultimo loco, & d. regula de public.
gloss. 13. numero 5. & glossa 18. numer. 7. diuerse lo-
quuntur, qui allegant legem meminisse, ff. de officio pro-
consulis.

113 Quae tamen conclusio falsa est. sufficit enim, ut
teneatur à possessione desistere, titulum fuisse resi-
gnatario quæsitum, imo sufficit constare de habili-
tatibus seu idoneitate resignatarii, siue esse appro-
batum, etiam si non sit ei adhuc facta collatio per e-
xequutorem, id enim fat est, ut ius sit abdicatum à
resignante, ad decisionem Rotæ coram sanctissimo
Clemente VIII. in vna Barchinonen. parochialis de
114 anno 1572. in qua fuit tentum, per resignationem in
fauorem in forma dignum fuisse abdicatum ius à resi-
gnante, præsupposita habilitate resignatarii, etiam ante
examen forme dignum, & collationem subsequenter
taliter, quod potest iuri suo cedere in fauorem alterius,
& ad decisionem Rotæ in alia Barchin. parochialis
coram Illustrissimo Lanceloto, de anno 1574. in qua
115 fuit tentum, quod per obitum resignatarii in forma
dignum, in cuius fauorem fuit resignatum, vacat
beneficium, si est dignus, quamuis adhuc non fuisset
116 examinatus, nec facta sibi collatio. Præsupponitur
ergo ius fuisse abdicatum à resignante. Et id tenet

Zechus de benefic. & pensio. cap. nono, numero octa-
uo & cap. 13. numero secundo sub vers. quæ quidem re-
solutio, & numero quarto vers. potest etiam resigna-
tio, & numero octauo vers. ex his cor. dicens, quod si
beneficium sit resignatum in forma dignum ad fau-
orem alicuius, resignans manet in possessione, & eam
continuat, donec prouisus ab Ordinario dignus sit
iudicatus, seu sit examinatus, & approbatus, quando
vero in forma gratiosa, quia prius est examina-
tus, & approbatus, resignans post præstitum
consensum amittit beneficium, licet resignata-
rius sine literis expeditis possessionem ingredi non
possit.

Et iuxta ista, est accipienda decisio. Burgen. Canonici
coram Rotæ, & n. 130. quæ conducunt ad casum, 117
& dubium disputatum per González gloss. 15. §. secun-
do à n. 55.

Imo ubi quis resignasset in forma dignum in fa-
uorem alicuius, quem sciebat, aut scire debebat,
quia tenebatur se informare, non esse idoneum, sta-
tim videtur abdicatum ius ab eo, quia siue approbe-
tur, siue non, tenet resignatio in præiudicium resi-
gnantis, iuxta dicta infra, 11. parte capit. tertio numero
trigesimo oct. no.

Abdicatio autem iure à resignante, & non po-
test amplius possessionem retinere, sed eam tenetur
dimittere, & alias erit intrusus Paris. d. consil. 143. n. 13.
& 19. volum. 4. Cassad. d. decision. 4. de restitutione spo-
liatorum.

Nec pro dicta conclusione faciunt decisiones Pu-
tei, & Achillis citatæ supra n. 139. nam loquuntur ad
effectum spolij.

Et l. meminisse ff. de officio proconsulis recte respon-
det Barbosa & supra n. 51. eam legem procedere in
officio temporalis, cuius reuocatio inducitur per da-
tionem successoris, hoc enim casu subintelligitur
tacita conditio, de qua ibi, secus in renuntiatione be-
neficij, seu officij ex supradictis, vnde in specie d.
legis meminisse, & si proconsul renuntiaisset officio,
& renuntiatio per superiorem esset admissa iuxta gl.
legis penul. de officio præsidis, non posset ille am-
plius administrare, etiam si successor nondum esset
provinciam ingressus.

Rota etiam in dicta Seguntina ait in specie dict.
legis meminisse, & ex iuris dispositione officialem
non videri deputatum solum ad tempus expressum,
sed etiam ad tempus sequens, donec successor ad-
uenerit, adeo, quod ante eius aduentum non dicitur
officium eius finitum, neque officialis priuatus, gloss.
in d. l. meminisse, verbo debet, in l. si forte de officio præ-
sidis, & rationem esse, quia ibi, cum nemo sit, qui
administret, oportuit ita specialiter prouideri, ne
provincia sine rectore remaneat; verum in Episco-
pato succedit in capitulum, toto titulo ne sede vacan-
te, & in aliis beneficiis inferioribus Ordinarius con-
stituit vicarium, seu ceconomum, qui interim admi-
nistret.

Præterea, si illa lex quicquam & faceret ad
propositum, procederet non solum in resignatione
conditionali, & in fauorem, in qua tantum lo-
quuntur Rofinacius & Flaminus, sed etiam in re-
signatione simplici, in qua tamen certum est, ea ad-
missa, non posse resignantem possessioni incum-
bere, cum statim ex ea amittat omne ius, & tradit
ipse Flaminus. d. quest. septima. numero primo Hier.
Gabr. d. consil. 192. & Rotæ in d. Seguntina, in qua
dicitur, quod ubi resignatio est simplex, amittitur
statim titulus, & possessio, & per ea titularis dicitur

in Ecclesia mortuus ciuiler.

155 Habemus tamen adhuc ex $\dagger$ supradictis, in resignatione in fauorem alterius in forma dignum, posse resignantem insistere possessioni, & administrare, donec saltem constet de idoneitate resignatarii, atque adeo poterit vsque ad illud tempus fructus percipere, etiam si ciat resignationem admissam iuxta formam mandati.

156 Sed huic difficultati respondetur, quod quamuis $\dagger$ interim possit fructus percipere, tamen non potest eos percipere, nisi vt restituat resignatio in euentum, quo fit ei ius quæsitum iuxta dicta Hier. Gabr. dict. consilio 192. libro 1. nam illa possessio, quam resignans interim habet, non est absoluta, sed in pendenti iuxta supradicta, & purificatis conditionibus à principio censetur facta resignatio, vt dictum est.

157 Nec obstat, quod interim administret & seruiat in beneficio, maxime curato $\dagger$ vt dicit Zauallus supra, & ideo deberet lucrari fructus, quia respondetur, quod debet esse contentus cum pede altaris, & fructibus antea perceptis ad cap. propter sterilitatem de locato. quod si nullos fructus antea percepit, nec illud de pede altaris esset competens stipendium, soluendum erit illi honestum salarium, pro modo seruitij, vt in simili dicit Nauarrus de redditibus question. secunda. monito 13. & Barbosa supra numero 58.

158 Vnde in casu de resignatione facta $\dagger$ in fauorem scholaris, cum clericus factus fuerit, de quo supra numero 132. videtur resignantem, qui interim potuit fructus percipere, debere, purificata conditione eos restituere resignatario, quicquid velit Flam. Paris. libro 4. quest. secunda à num. 53. & idem videtur 159 in translatione pensionis, $\dagger$ quamuis contrarium teneant Gigas conf. 159. seu respons. ultim. de pension. Hier. Gabriel conf. 185. & 186. numero 11. libro primo & cum eo Flam. Parisius dict. libro 4. quest. secunda, ex numero 55. & lib. 6. questione quarta, num. 23. & à num. 54. & Rota in vna Eugubina pensionis 2. lun. 1559. coram D. Rubens. in qua fuit resolutum: Transferentem pensionem vigore facultatis transferendi in manibus Papa in fauorem scholaris, cum primum clericali caractere esset insignitus, posse post translationem, antequam scholaris esset clericus, percipere pensionem, ita, vt non teneatur ad restitutionem, quia translatio fuit conditionalis, & ad effectum, vt noua reseruaretur dicto scholari, vnde, antequam esset clericus, non erat purificata conditio. Mohedanus, decisione 83. faciunt notata per Tiraquellum in §. hoc sermone prima limitatione, numero 41.

160 Sed certe translatio pensionis videtur in proposito longe differre à resignatione beneficii, nam resignans beneficium in fauorem scholaris, cum clericus factus fuerit, statim illud resignat, vt ei conferatur, cum clericus factus sit, & eo facto clerico, à principio censetur facta resignatio iuxta supradicta, at transferens pensionem in scholarem, cum clericus factus fuerit, non aliud facit, quam consentire, vt eo facto clerico, pensio antiqua extinguatur & noua ei reseruatur. Vnde, antequam is sit factus clericus, nullo modo potest dici antiqua pensio extincta, nec eo facto clerico, potest dici à principio extincta, quia consensus fuit omnino conditionalis, si is fieret clericus, quæ est conditio suspensiva. Et sic vsque ad illud tempus $\dagger$ redditus pensionis ad sic transferentem spectare videntur, cum Gigan. Hierony. Gabriel. Flam. & Rota vbi proxime.

Et facit cons. eiusdem Gabr. 189. libro 1. vbi ait, quod pensio reseruata illegitimo, postquam clericali caractere fuerit insignitus, debetur solum ex die rite suscepti characteris, quia ingratum conditio non retrahitur: at in dicta resignatione, vbi, resignatario facto clerico, censetur à principio facta resignatio, fructus beneficii, vt vacantis ab eo tempore, spectant ad eum, tanquam successorem in beneficio.

Vnde etiam in casu, de quo supra numero 132. verior $\dagger$ videtur sententia Hier. Gabr. dict. cons. 186. lib. 1. contra Rotam, & Flam. ibi citatos, quod dicta translatio pensionis non fortitur effectum, si translatarius, mortuo transferente, ordinetur, quia res deuenerit ad eum, à quo incipere non potest, & tunc iam non est pensio antiqua, quæ extinguatur, vt noua reseruatur, in resignatione vero beneficii verior videtur sententia Rotæ, & Flam. contra Gabr. quia resignatario ordinato, siue viuente, siue mortuo resignante, censetur, vt dixi, à principio facta resignatio; conditio etenim resignationis, non tam suspensiva, quam resolutiua videtur.

Sed contra supradicta obstat regula legis $\dagger$ vbi autem. ff. de in diem adiectione, & leg. necessario. §. quod si pendente. ff. de periculo & commodo rei vendite. vbi habetur, quod in venditione condicionali fructus medij temporis venditoris sunt, quod sane procedit, etiam impleta conditione, quando res non fuit tradita, ad tradita per Couarr. lib. 3. variarum cap. 4. num. 7. Antonium Gomez secundo tom. $\dagger$ variarum cap. 2. num. 11. & docet Molina de iustitia, secundo tomo, disputatione 379. licet Hieronymus Gabriel, dicto cons. 192. libro 1. id intelligit, deficiente conditione, ex Paulo cons. 267. volum. 1. Rom. singul. 538. & Anania cons. 19. n. 16. qui ita intelligunt dictum §. quod si pendente; sed isti procedunt, $\dagger$ & loquuntur in fructibus perceptis per ipsum emptorem, pendente conditione, ex re empti sibi tradita, tunc enim ita demum, pertinent ad venditorem, si conditio deficiat. Couarruias dicto libro 3. variarum capit. 9. numer. 1. circa finem; alias impleta conditione, pertinent ad ipsum emptorem, vt recte explicat Molina supra. ergo $\dagger$ in resignatione condicionali fructus medij temporis sunt resignantis, etiam impleta postea conditione cum beneficium non sit traditum resignatario.

Respondetur tamen dictam regulam procedere in actu, ex quo $\dagger$ non amittitur dominium, & ius in re competens, qualis est venditio, ex qua ante traditionem venditor non amittit dominium rei. leg. traditionibus Cod. de pactis. §. vendita. de rerum diuisione, & sic ante moram fructus ad eum pertinent. Anton. Gomez, & Couarruias, supra, & Molina disputatione 358. at ex resignatione amittit resignans omne ius in beneficio competens, vt dictum est, & purificata conditione censetur à principio facta resignatio, vt etiam dictum est.

In Canonicatibus vero, $\dagger$ & præbendis, quorum fructus residendo, & diuinis interessendo lucrifunt, tamdiu resignans lucrabitur, quamdiu licite insistit possessioni, & residet, etiam postquam sciuerit resignationem admissam, nam cum fructus illi non possint spectare ad resignatarium, qui nec possessionem habebat, nec residet, æquum est eos lucrari resignantem, qui residet in Canonicatu.

CAP.